

Εβδομάς 24

ΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ 1929

2.
ΑΡ. 51.

6.7.29

ΤΗΡΙΔΙΟΝ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΙ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Αδύνατον να υπάρχει άνθρωπος που να μην αισθάνεται ενοχλήσεις από τα πόδια του. Πρίσκεινται, ανοίγουν και πονούν, εξαιρετικά οίκαλοι. Ένα ποδόλουτρο με λίγη σκόνη **BATH SALTS** (Μπάθ Σάλτς) θα σάς απαλλάξει απ' όλα αυτά. Πωλείται παντού. Πρατήριον

A. ΜΟΥΡΤΖΑΝΟΣ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 12
Γενική Αποθήκη: ΚΥΜΗΣ 22, (Τέρμα Αχαρνών)

URODOL

κατά των ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΦΑΜΜΙΑ-
ΣΕΩΣ ΑΡΘΡΟΣΚΛΗΡΩ-
ΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Η δοντοκρέμα ΚΟΛΥΝΟΣ απαλλάσσει τους δόντας των υπολειμμάτων των τροφών, διαλύει το έπιστρωμα και καταστρέφει τās επικινδύνους μολυσματικές εξετάσεις, προστατεύει κατά των πόνων των δοντών της σήψης και της ούλιτιδος.

Δοκιμάσατε σήμερα την Κόλυνος και θα αποκομίσετε την ειχάριστον αίσθησιν της καθαριότητος και της δροσερότητος.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Αδύνατον να υπάρχει άνθρωπος που να μην αισθάνεται ενοχλήσεις από τα πόδια του. Πρίσκεινται, ανοίγουν και πονούν, εξαιρετικά οίκαλοι. Ένα ποδόλουτρο με λίγη σκόνη **BATH SALTS** (Μπάθ Σάλτς) θα σάς απαλλάξει απ' όλα αυτά. Πωλείται παντού. Πρατήριον

A. ΜΟΥΡΤΖΑΝΟΣ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 12
Γενική Αποθήκη: ΚΥΜΗΣ 22, (Τέρμα Αχαρνών)

ΤΟ ΥΔΩΡ ΝΤΙΣΟΡ

Δεν είναι μόνον το δνεϊρωδες μεταξύ των αποφυλιστικών, αφού χωρίς να παρουσιάζει καμμίαν οσμην εξαλείφει εντός λεπτού τας τριχάς της επιδερμίδος, άλλ' είνε συνάμα το οικονομικώτερον, διότι εν τέταρτον του φιαλιδίου, εις το οποίον περιέχεται, αρκεί διά να απαλλαγῇ τις από τας τριχάς του σώματος

Πωλείται εις όλα τα Μυροπωλεία και Φαρμακεία

Γενικός αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ
Στοά Πεσματζόγλου, Αθήναι

BLACK FLAG
ΑΠΟΡΡΟΙΑ ΤΕΛΕΡΑΚΟΝΤΑΙΟΥΣ ΠΕΡΑ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΣΑΣ...

... που θέλτε να καθαρίσετε από τοίς επικινδύνους ΚΟΡΗΟΥΣ, ΑΥΓΑ ΤΩΝ ΚΑΠ, ΤΟ ΦΛΑΓΚ άναλαμβάνει να το καθαρίση ορίσας «BLACK FLAG» εις γιά την οικιακή καθαίρεσιν εγγύτης δι τήν άδιάσειστην έγγύτην με το τριφασικόν έκπαισόμενον της Πάουερ.

Κ' ή μόδα αυτή, αν αγαπάτε κ' εμμένετε να μάτε, δεν είναι άλλη παρ' ή μιαία που πάνε; μια μερίδα των συμπολιτών μας μόλις μετ' ή άναξ και το φθινόπωρο — στης δυο αυτές καρίας έπαχε — να θέτουν τέτοια στη ζωή τους.

Ο κόσμος απεφάσισε καλά και σώνει αυτοκτονή. Στην αρχή δεν τον ενδιέφερε διόλου το πώς και με τί, φτάνει μόνο ν' αυτοκτονήσει. Κ' έτσι κατήντησε να γίνη κ' αυτό καθήκον άνάγκασμα στης στήλης των ημερησίων και να προστεθῇ στα τόσα άλλα σπέρματα δελτία των αυτοκτονιστικών άτυχημάτων, των γεννήσεων, συγκρούσεων, κλοπών, ληστεσιών, θανάτων, γάμων, και άλλων δυστηχημάτων.

Και το πρώτο δεν θα παρουσίαζε δέβαια καμμία ενόχληση γιά μας, αν οι κύριοι αυτοί απεφάσισαν εκ συμφώνου να δύνουν τέτοια στη ζωή τους — βασανισμένη ή όχι — εκλέγοντας ένα τρόπο ήσυχο, κοινό, χωρίς φασματικές, ρομαντικές, και πρό παντός άπαυλαγμένο από συγκινήσεις και λεπτομέρειες που ήταν δυνατό να γεννήσουν μέσ' την ψυχή και το πλ' ισσοροπήμενον και άπαθους άνθρωπον, συναισθήματα φρίκης.

Ελλογμένοι άνθρωποι, θέλετε, αποφασίσατε ν' αυτοκτονήσετε; Ώραία, πάει καλά· έμεις δεν σας έμποδίζουμε, κάνετε και σεις το κέφι σας — γατί με την αλήθεια πώς θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίση σε ώρισμένες περιπτώσεις τήν ελαθρία της αυτοκτονίας μερικών παρ' μόνο από ένα άπλοστοταο κέφι;— αλλά γιά το Θεό, τί σας χρυσάμε μετς και τις ταράττετε την ήσυχία κάθε λίγο και λι-

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓ

ΤΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ-ΦΟΚΑΣ 12
Η ΠΕΡΙΟΥ 45-ΤΗΛΕΦ 65-35
Πλήρες δίκτυον Αντιπροσώπων ανά την Ελλάδα

Η Σκόνη BLACK FLAG, που πιζομένη αποβραδὺς με τὸν φουγιέ εις: Έρμαρία, Ράφια, Κρεβάτια, έπὶ τὴν νύκτα περιφέρονται γὰρ τὴν ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ, ΜΥΡΜΗΚΙΑ, ΚΟΡΗΟΥΣ κλπ., τὰ σκοτώνει δι' άσφύξης, μόλις ανακινώμενα με τὰ πόδια των μόλις εισπνευθοῦν, μετὰ τοῦ αέρος, από τὸν άναπνευστικὸν σωλήνα τοῦ σώματος των.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

Οί τακτικοί πελάται των κέντρων Γεννημάτων, Αμπασαντιέρ διαμαρτύρονται εναντίον μερικών ορίσων κατά την διάβασιν των ήμερησίων διασφύσεων ομήν ιδρωτός. Τους παρακαλούμε συν ελς το άπέναντι πεζοδρομίου να σουν εν σωληνάριον **ΟΜΝΙΑΡΟ** τὸ όποιον εξαλείφει εντός δύο ήμερών τήν οσμὴν εκ του ιδρώτος κακοσμίας

Αντιπρόσωπος: **I. M. KANZOYX**, Στοά Πεσματζόγλου, Αθήναι

ROUGE BAISER
αφίνει κοκινάδα μετὰ τὸ φίλημα.
Αντιπρόσωπος: **I. M. KANZOYX**

EAU AMÉE
Εξαλείφει εντελώς τις π...
Αντιπρόσωπος: **I. M. KANZOYX**

ΕΒΔΟΜΙΑΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβ 17
(ΟΡΙΣΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)

ΑΡΧΙΣΤΗΤΑΚΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤ
ΕΓΓΑΡΟΜΑΙ
Εκδοτικός Δοκ.
Εκδοτ. Σελ. 16 κ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΑΡΑΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Να μάς μόδα — γατί ασφαλώς κ' αναντίρρητα γιά μόδα πρόκειται — που έμμένει κάθε τόσο να μάς έχομετα χωρίς καμμία προειδοποίηση και να μάς άναστατώνη.

Είνα δέ ίσως και ή μόνη μόδα που δεν έλα το γένος από την Έσπερίαν, ώστε να μπορούσε να την κατατάξη κανείς ανάμεσα σ' άλλους τους πηθισμούς που εισάγονται στον τόπο μας άτελώς από τὰ ξένα περιοδικά ή τους άστείους εκείνους που, έπειδή κάθισαν δέκα μέρες στο Παρίσι ή στο Λονδίον, φαντάζονται τὸς έαυτούς των ύποχρεωμένους να μάς φέρον στην επιστροφή τους τας «γλαύκας της Δόσεως» και τὰ φώτα των, φησι έξισον επικίνδυνα με το τριφασικόν έκπαισόμενον της Πάουερ.

Κ' ή μόδα αυτή, αν αγαπάτε κ' εμμένετε να μάτε, δεν είναι άλλη παρ' ή μιαία που πάνε; μια μερίδα των συμπολιτών μας μόλις μετ' ή άναξ και το φθινόπωρο — στης δυο αυτές καρίας έπαχε — να θέτουν τέτοια στη ζωή τους.

Ο κόσμος απεφάσισε καλά και σώνει ν' αυτοκτονή. Στην αρχή δεν τον ενδιέφερε διόλου το πώς και με τί, φτάνει μόνο ν' αυτοκτονήσει. Κ' έτσι κατήντησε να γίνη κ' αυτό καθήκον άνάγκασμα στης στήλης των ημερησίων και να προστεθῇ στα τόσα άλλα σπέρματα δελτία των αυτοκτονιστικών άτυχημάτων, των γεννήσεων, συγκρούσεων, κλοπών, ληστεσιών, θανάτων, γάμων, και άλλων δυστηχημάτων.

Και το πρώτο δεν θα παρουσίαζε δέβαια καμμία ενόχληση γιά μας, αν οι κύριοι αυτοί απεφάσισαν εκ συμφώνου να δύνουν τέτοια στη ζωή τους — βασανισμένη ή όχι — εκλέγοντας ένα τρόπο ήσυχο, κοινό, χωρίς φασματικές, ρομαντικές, και πρό παντός άπαυλαγμένο από συγκινήσεις και λεπτομέρειες που ήταν δυνατό να γεννήσουν μέσ' την ψυχή και το πλ' ισσοροπήμενον και άπαθους άνθρωπον, συναισθήματα φρίκης.

Ελλογμένοι άνθρωποι, θέλετε, αποφασίσατε ν' αυτοκτονήσετε; Ώραία, πάει καλά· έμεις δεν σας έμποδίζουμε, κάνετε και σεις το κέφι σας — γατί με την αλήθεια πώς θα μπορούσε κανείς να χαρακτηρίση σε ώρισμένες περιπτώσεις τήν ελαθρία της αυτοκτονίας μερικών παρ' μόνο από ένα άπλοστοταο κέφι;— αλλά γιά το Θεό, τί σας χρυσάμε μετς και τις ταράττετε την ήσυχία κάθε λίγο και λι-

γά, με τραγικότητες και συγκινήσεις; Έχομε τόσα πράγματα να διαβάσουμε, τόσα άλλα ζωτικώτερα κ' ενδιαφέροντα ζητήματα, που μάς προσφέρουν άνελλίπως συγκινήσεις, έχομε τόσα άλλα δάσανα και τραγικότητες που κάμνουν τη ζωή μας αυτή τραγωδία, να μάς ξεκοιληθικιά τραγωδία, που εγκληματείτε πραγματικά θέλοντας να προσθέσετε σ' αυτά και μια παραπάνω συγκίνησι. Σας παρακαλούμε πολύ, σας βεβαιούμε να γίνετε πιο πονετικοί γιά μας τὸς διπολοτικούς θνητούς, που είτε από άδυναμία, είτε από αγάπη στη ζωή, είτε, είτε από χίλια δυο άλλα είτε, δεν αυτοκτονούμε και μετς.

Έμεις σὰς αφήνομε ήσυχους, αφήστε μας και σεις. Τί σὰς φταίμε και μάς κακομεταχειρίζεστε έτσι, με τέτοια φρικτά τρόποι; Μην είσαστε άχαριστοι.

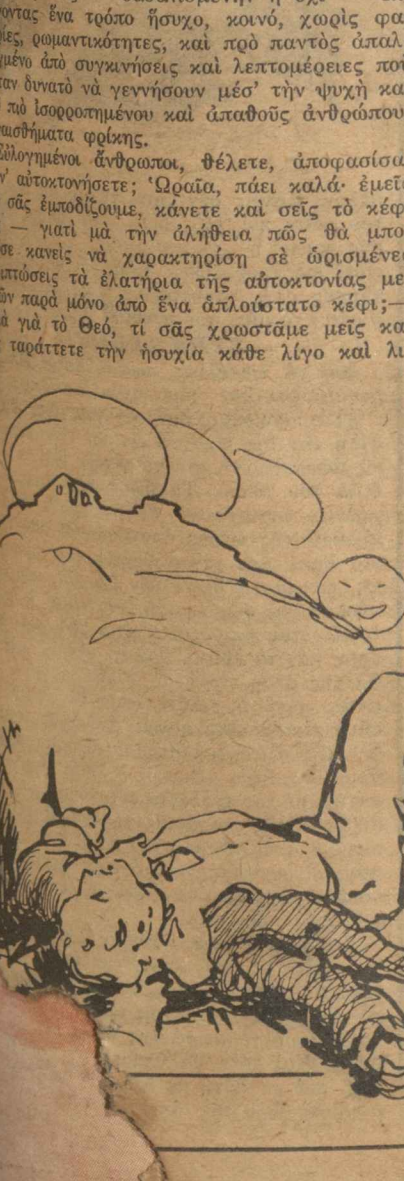
«Τὰ του Καίσαρος τῷ Καίσαρι...» λέγανε τὸν παλιὸ καιρὸ, και μετς σήμερα σὰς λέμε γιά καλλίτερο: «Δότε μας ήσυχία αντί ήσυχίας...»

Ευτυχώς ίσως σήμερα, αν κανένας θέλῃ νὰ εξετάση της αιτίας που σπρώχνουν τὸς περισσότερους σας στο άπεγνωσμένο αυτό διάδημα, θα δῇ πὸς δεν πρέπει να σὰς λυπάται, κ' αυτό γατί είναι τόσο άστείες και τόσο παιδικίες, που φανερόνουν άμέσως την νευρασθένεια των ανθρώπων αυτών, και πὸς ίσως αντί να ζουν και να τυραννώνται με της διάφορες ιδέες, της μαυρες κ' άπαισιες ιδέες που γεννιούνται στα κεφάλια των άρρώστων ανθρώπων, προτιμούν τὸν θάνατο καλλίτερο. Γιατί δέβαια δεν θα μπορούσε κανένας να λυπηθῇ τὸν φοιτητὴ που θυμμάτισε τὸ κεφάλι του έπειδὴ τὸν έγκατέλειπε ή μηχανή του, ή τήν δεσποινίδα που θέλησε να πῇ σονιπλιμὲ γατί έγκατέληφθηκε διαδοχικά από τέσσερες μηχανήρες της, ή ακόμα τὸν μαθητὴ που θέλησε πίνοντας μελάνι — τὸ ποσέριό του — να πεθάνη γατί μπατοίστηκε απ' τὸν πατέρα πένοντας κατὰ βαθμὶ στης εξετάσεις.

Οί άνθρωποι αυτοί — ἄς μὸς επιτρέψουν οί αναγνώσται μὸν να πὸς ελευθέρω και ὡμὰ την γνώμη μου — δεν θα πρέπει να ζουν και να νανε θανόντα αυτοκτονώντας. Κ' αυτό γατί νανε θανόντα αυτοκτονώντας, σήμερα οί άδυνας μας θέλει, δυ- νατούς χαρακτηρισ, ανθρώπους άστολένους που να μπορούν κ' αντιμετοπίζουν τὰ δάσανα και της κακομοιρίας της ζωής με δάσος και καστεριότητα, και να προσπαθούν να παλέψουν γιά την τελική νίκη, κ' όχι να σκάνουν τὸ κεφάλι μπρος κ' ένα μπάσο ή σε μια έγκατέλειψη μηχανήρας. Οί άνθρωποι αυτοί κ' αν έξακο- λουθούσαν να ζουν, θάταν ή ζωή τους άρόρητη... Άλλα στά- νουν αυτά γιά τὸ θέμα αυτό. Θέ- μα πὸν μια βαθύτερη εξέτασι του δέβαια, θ' απαιτούσε πολλές σελίδες και κουραστική μελέτη.

Ας δώμε καλλίτερα κάτι άλλο...

Δεν καταλαβαίνω τί ξεχωριστή ευχαρίστησι μπορεί να δώση ο τρόπος της αυτοκτονίας σ' αὐτούς τὸς δυστηχημένους. Άρχίσανε

γιά, με τραγικότητες και συγκινήσεις; Έχομε τόσα πράγματα να διαβάσουμε, τόσα άλλα ζωτικώτερα κ' ενδιαφέροντα ζητήματα, που μάς προσφέρουν άνελλίπως συγκινήσεις, έχομε τόσα άλλα δάσανα και τραγικότητες που κάμνουν τη ζωή μας αυτή τραγωδία, να μάς ξεκοιληθικιά τραγωδία, που εγκληματείτε πραγματικά θέλοντας να προσθέσετε σ' αυτά και μια παραπάνω συγκίνησι. Σας παρακαλούμε πολύ, σας βεβαιούμε να γίνετε πιο πονετικοί γιά μας τὸς διπολοτικούς θνητούς, που είτε από άδυναμία, είτε από αγάπη στη ζωή, είτε, είτε από χίλια δυο άλλα είτε, δεν αυτοκτονούμε και μετς.

Έμεις σὰς αφήνομε ήσυχους, αφήστε μας και σεις. Τί σὰς φταίμε και μάς κακομεταχειρίζεστε έτσι, με τέτοια φρικτά τρόποι; Μην είσαστε άχαριστοι.

«Τὰ του Καίσαρος τῷ Καίσαρι...» λέγανε τὸν παλιὸ καιρὸ, και μετς σήμερα σὰς λέμε γιά καλλίτερο: «Δότε μας ήσυχία αντί ήσυχίας...»

Ευτυχώς ίσως σήμερα, αν κανένας θέλῃ νὰ εξετάση της αιτίας που σπρώχνουν τὸς περισσότερους σας στο άπεγνωσμένο αυτό διάδημα, θα δῇ πὸς δεν πρέπει να σὰς λυπάται, κ' αυτό γατί είναι τόσο άστείες και τόσο παιδικίες, που φανερόνουν άμέσως την νευρασθένεια των ανθρώπων αυτών, και πὸς ίσως αντί να ζουν και να τυραννώνται με της διάφορες ιδέες, της μαυρες κ' άπαισιες ιδέες που γεννιούνται στα κεφάλια των άρρώστων ανθρώπων, προτιμούν τὸν θάνατο καλλίτερο. Γιατί δέβαια δεν θα μπορούσε κανένας να λυπηθῇ τὸν φοιτητὴ που θυμμάτισε τὸ κεφάλι του έπειδὴ τὸν έγκατέλειπε ή μηχανή του, ή τήν δεσποινίδα που θέλησε να πῇ σονιπλιμὲ γατί έγκατέληφθηκε διαδοχικά από τέσσερες μηχανήρες της, ή ακόμα τὸν μαθητὴ που θέλησε πίνοντας μελάνι — τὸ ποσέριό του — να πεθάνη γατί μπατοίστηκε απ' τὸν πατέρα πένοντας κατὰ βαθμὶ στης εξετάσεις.

Οί άνθρωποι αυτοί — ἄς μὸς επιτρέψουν οί αναγνώσται μὸν να πὸς ελευθέρω και ὡμὰ την γνώμη μου — δεν θα πρέπει να ζουν και να νανε θανόντα αυτοκτονώντας. Κ' αυτό γατί νανε θανόντα αυτοκτονώντας, σήμερα οί άδυνας μας θέλει, δυ- νατούς χαρακτηρισ, ανθρώπους άστολένους που να μπορούν κ' αντιμετοπίζουν τὰ δάσανα και της κακομοιρίας της ζωής με δάσος και καστεριότητα, και να προσπαθούν να παλέψουν γιά την τελική νίκη, κ' όχι να σκάνουν τὸ κεφάλι μπρος κ' ένα μπάσο ή σε μια έγκατέλειψη μηχανήρας. Οί άνθρωποι αυτοί κ' αν έξακο- λουθούσαν να ζουν, θάταν ή ζωή τους άρόρητη... Άλλα στά- νουν αυτά γιά τὸ θέμα αυτό. Θέ- μα πὸν μια βαθύτερη εξέτασι του δέβαια, θ' απαιτούσε πολλές σελίδες και κουραστική μελέτη.

Ας δώμε καλλίτερα κάτι άλλο...

Δεν καταλαβαίνω τί ξεχωριστή ευχαρίστησι μπορεί να δώση ο τρόπος της αυτοκτονίας σ' αὐτούς τὸς δυστηχημένους. Άρχίσανε

απὸ τὸ Φάληρο, ύστερα πιάσανε τὸ πατόλι, τὸ μοχαίρι, τὸ σονιπλιμὲ, τὸ σονι κ' ένα σω- ρὸ άλλα. Σάμπως δεν τὸς έφταναν αυτά; Τί τὴν θέλανε τὴν δυναμίτιδα, τὸν διοζώνταο κήνημο με τὸ οινόπνευμα, τὸ... μελάνι, τὴν Αχορόπλη; Αισθάνονται άραγε ιδιαίτερην ευ- χαρίστησι νοιώθοντας τὸ κρανίον τους να θυμ- ματίζεται πάνω στους έρωδες θόχους της Αχορόπλης παρὰ από μια σφαίρα πιστολιού; Η μήπως ή γεύσις τοῦ μελανοῦ είναι καλλί- τερη απ' αὐτὴν τοῦ σονιπλιμὲ; Γιατί, τοίς εὐλογημένοι, άνθρωποι εμμένετε να φτάνετε και τὸ θάνατό σας πολὺ ύλοκο και περιπετειώ- δε; Δεν σὰς φτάνουν ή τόσες περιπέτειες της ζωής;

Υστερα έχετε και μια άλλη, κακή, κακήτη συνήθεια. Θεωρετε απαραίτητο να μάς ἀφί- νετε σημειώματα, γράμματα, συμβουλές, νό- μους, νομοθεσίες, άποστοφές, ποιήματα, διη- γήματα, φιλοσοφικά διδάγματα, έγκλησιαστικὰ κηρύγματα, κοινωνιολογικὰ θέματα και άν- τιθέσεις.

Γιατί σὰς παρακαλούμε· τί σὰς φταίμε; Πῶς σὰς ρώτησε ποτε, τὴν αἰτία που σὰς κάνει ν' αυτοκτονήσετε; ή πῶς θάναυ έκεινος που θὰ σὰς ήλεγχε, και γιά να τὰ προσάτετε μάς άραδιάζετε τὰ δικαιολογητικά σας πανά- ρια; Μπορ έλευθεροί να κάνετε ότι θέλτε, και σὰς διαβεβαιούμε όπ' αὐτὸ δεν έχομε καμμία άπλοτίας αντίρρησι.

Μπορείτε να υποβάλετε τὴν άπόφασί σας χωρίς δικαιολογητικά, δέβαια πὸς δεν θα δοῖτε καμμία από μέρους μας αντίρρησι. Σας συγχωρούμε τὴν παρόλιν αὐτὴ και σὰς τὸ επιτρέπομε. Έκείνο όμως που δεν μπορούμε να υποφέρουμε είναι τὰ τελεντάτια σας κατά ρομαντικὰ «άντιω» στη ζωή, τὰς συμβουλὰς και καρινάσεις σας, και πὸς παντὸς της τρα- γικότητας που μ' αὐτὲς εμμένετε να μάς προ- τάτε σε διαρκή συγκίνησι και να μάς διατα- σάσετε τὴν ήσυχία.

Προσπαθήστε να γίνετε λογικώτεροι, και καλλίτεροι. Τί χρυσάμε μετς στο κάτω κάτω της γραφής, να πληρώνουμε με ψυχικὲς δό- νες τὸ δικὸ σας κέφι ή τὴν δική σας άδι- νουία και νευρασθένεια;

Ιωάννης Νικβας

Μία τελευταία φωτογραφία της Νόρμας Σήρερ, από την έξοχή όπου παραθερίζει.

Η Ρακλ Τορρές προβάει στο «μπουντουάρ» της, το νέο κοστούμι του μπάνιου. Όπως βλέπετε, είναι αρκετά απλοποιημένο.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ

Επειτα από την Miss Μπόνφιλ, που διορίσθη Υπουργός της Έργασίας, ιδού και άλλη γυναίκα, η Miss Στέφενσον, διορισθείσα δικαστής εν Αγγλία.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο Έαρλ Ντέην, κινηματογραφικός αστέρας με πολύ χιούμορ, λέγει ότι προτιμά της χελώνας από τα... αυτοκίνητα!

Ο Ίταλός πρωταθλητής της πυγμαχίας Πρίμο Καρνέρα, όστις θα διεκδικήση προσεχώς τον τίτλον του παγκοσμίου πρωταθλητού μάσης κατηγορίας, τίτλον αποφέροντα 600,000 δολάρια (45 εκατομμύρια δραχμών!) έναντι μιάς ώρας. Το ύψος του είναι 2μ. 05 και το βάρος του 125 κιλά. Ηλικίας μόλις 22 ετών είναι πραγματικός γολοσσός. Πλάι του προσηγορεύεται τον.

Το «μικρούτσικο» υπόδημα άρ. 56 του Πρίμο Καρνέρα, πλάι στον άρ. 40 του προσηγορευτού του!

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Η ταινία αυτή της κινηματογραφικής εταιρίας Μέτρο-Γκλόντουν-Μάγερ, εσκηνοθετή από τον Μόντε Μπέλλ.

Τους κυριότερους ρόλους παίζει ο Τζόν Τζάκ (Ζάκ) και η Ζάν Γκλες (Βέρα).

Η υπόθεση του έργου είναι η εξής: Ο μικρός Τζάκ Στίγουαρτ ήταν ένα από τα δυστυχισμένα αυτά και απόκληρα παιδιά, που ζούσαν σε ανθυμεινά οικήματα, μέσα στην φτώχεια και στην δυστυχία.

Υπήρχε όμως στο ταπεινό σπίτι του ένα γλυκό φως, το οποίο ερχότανε από την μητέρα του και μολούσε ήταν μικρός και αδύνατος, ο Τζάκ περιέβαλλε με μεγάλη αγάπη και φιλοστοργία προστατευτική την μητέρα του που ήταν τόσο ταπεινή και τόσο κορσασμένη από τη βιοπάλη.

Καταγινώσκονταν και οι δύο στην ίδια δουλειά. Ήταν κατά τα εξωτερικά, μπορούσε να τους βρει κανείς στους δρόμους μαζεύοντας κουρέλια, κάνοντάς τα κουβάρια για να πίνουν να τα μεταπολύσουν εις εμπόρους, οι οποίοι προσπαθούσαν να δώσουν όσο το δυνατό λιγώτερα χρήματα, ως ανταλλάγμα του εμπορεύματος αυτού κατωτέρως ποιότητας.

Η μόνη διασκέδασις του Τζάκ ήταν να μπαίνει από καιρού εις καιρόν σ' ένα μυστηριώδες σπίτι, το οποίο ήταν ακατοίκητο, και το οποίο θριαυνότανε στην γειτονιά του.

Ο Τζάκ φανταζότανε ότι ήταν το παλάτι κάποιου βασιλεία και ότι ήταν ο ίδιος ο μονάρχης του μεγάρου αυτού. Ο μικρός ροκσοιλέκτης χαπλώνονταν και ζούσε εκεί μακριά από τις κακίες των ανθρώπων και της ζωής, απολαμβάνοντας μια κρυφή ευτυχία.

Αφού ξεκουράζονταν αρκετές ώρες, ξανάρχιζε την δουλειά με ζέση και ενθουσιασμό. Όλην κατ'όλην, ο μικρός Τζάκ, φρόνιμος και αξιοσημείωτος γυιός, μεγάλωνε κοντά στην μητέρα του, δίδοντας στην πάντα δεκάρα δεκάρα, μικρές οικονομίες, γεμίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο ένα κουμπαρά, τον οποίο η μητέρα του έπαινε, κάποτε, όταν είχαν μεγάλη ανάγκη από λεφτά.

Έτσι πέρασαν πολλά χρόνια και τώρα ο Τζάκ είχε κατορθώσει να ερξεί μια θέσι, την οποίαν θεωρούσε πάρα πολύ καλή.

Ήταν υπάλληλος εις μια μεγάλη καθημερινή εφημερίδα, η οποία ήταν και ιδιοκτησία ενός μεγάλου επιχειρηματίου, και νόμιζε ότι είχε φθάσει εις το πρώτο σκαλοπάτι της κοινωνικής κλίμακος.

Στην αρχή δούλεψε ως υπάλληλος στής μηχανής! Έπειτα τον πήραν στην διεκπεραίωση. Είχε πίστη τώρα στην τύχη και πραγματικώς έβλεπε, η τύχη και η ευχάρια του φάνηκε ότι του είχε χαμογελάσει.

Η εφημερίδα είχε ζητήσει ένα ρεπόρτερ γεμμάτια για να κάνει περιγραφή ενός μεγάλου χορού που δόθηκε σε μια προσέβεια, και ο Τζάκ είχε παρουσιασθή, με άλλους μπροστά στη Βέρα, την χαριτωμένη και κομψή μίς η οποία είχε την κοσμική στέγη της εφημερίδας.

Ο Τζάκ είχε το εύτυγμα να προτιμηθή από τους άλλους υποψηφίους και συνώδευσεν την ώραία νέα στην διεύθυνσίν της.

Αυτό ήταν για τον Τζάκ, ένα είδος προ-

γωγής και βλέποντας ότι απότομος είχε μεταφερθή από τα καπνισμένα γραφεία της εφημερίδας στην λαμπρότητα και την άκτινοβολία μιας επίσημης εστίας, είχε θαυμάσει. Η θέα των πολυτελών ενδυμασιών, των μεγάλων προσωπικοτήτων, της λαμπρότητας του μεγάρου της προσέβειας, του προέβλεπε κατά-πληξη, και η μίς Βέρα, της οποίας η δημοφιλία τον γοήτευε ήδη όταν την έβλεπε να περνά από τους διαδρόμους της εφημερίδας, του φαινότανε στο περιβάλλον αυτό, σαν κάποιον δεσπότη Όλμπτον.

Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από επάνω της, και αυτή το αντιλαμβανόταν και φαινότανε ότι τον ενοχλούσε. Μια στιγμή τον πλησίασε και του ζήτησε να χορεύει μαζί της. Ο Τζάκ δέχθηκε, και κρατώντας στην αγκαλιά του την γοητευτική αυτή νέα, κίβηλνόντανε σχεδόν βίγνυ.

Ήταν το τελευταίο κύτταγμα, το οποίο η κοκέττα Βέρα μπορούσε να του δώσει. Ο κυριός έρωτας που φλόγιαζε στην καρδιά του Τζάκ, έγινε ξαφνα πάθος, ένα άρελές και δυνατό πάθος το οποίο δεν μπορούσε να κατορθώσει να κρύψει και την επαύριον, όταν έγραψε το άρθρον του για το χορό της προσέβειας, η φλογερή και ενθουσιώδης περιγραφή του είχε ένα μυστικό, που ξεναερχότανε σε κάθε στιγμή και που ήταν ένας διδουαδικός γύρουν ώραίτερη του χορού. Την μίς Βέρα.

Ο διευθυντής Μπανκρόφ, όταν διάβασε αυτό το άρθρο, δεν μπόρεσε να μη μείδιση για τα άρελ' γραφόμενα του ρεπόρτερ. Εδίδλωσε όμως ότι το άρθρο του Τζάκ θα είχε την τιμή να δημοσιευθή στην πρώτη σελίδα.

Η Βέρα, απ' ετέρωθεν δεν έκρυβε ότι είχε κάποια προτίμησι για το νέο και άφησε να φανή η προτίμησις της αυτή. Ο Τζάκ Στίγουαρτ ήτανε στήσι χαρές του.

Μερικοί φίλοι του στην εφημερίδα ματαίως τον ειδοποίησαν με τρόπο ότι η Βέρα ήτανε η ερωμένη του Διευθυντού. Ο Τζάκ δεν θέλησε να πιστεύσει αυτό που του λέγαν.

Η Βέρα ήτανε πάρα πολύ ώραία, πάρα πολύ άγνη, ώστε να διαπράξει μια κακή πράξι, και αν του είχε πη ότι τον αγαπούσε, το έκανε γιατί τον αγαπούσε πραγματικώς. Η Βέρα που της έρεσε να ερεθίζει το πάθος του

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η οικοδόποινα παρακαλεί τον προσκεκλημένο της να τραγουδήσει ακόμη κάτι.

Μα είναι άργα, κυρία μου, και φοβούμαι μήπως άνηνοχσω και τους γείτονες.

— Ίσα-Ίσα, πού κ' εγώ θέλω να τους εκδικηθώ. . . προχθές είχαν χορό και δεν μ' άφησαν να κοιμηθώ όλη την νύχτα.

Η φιλόδοξος κυρία επισκέπτεται το φρονιμοεπί. Έρωτά έναν άτακτο φρενοβλάτη:

— Καί σεις, γιατί είστε εδώ;

— Εγώ, κυρία μου, λέγω πως όλοι οι άνθρωποι είναι τρελλοί. . . αυτοί λένε πως εγώ μόνος είμαι τρελλός. . . Καί, βλέπετε, η πλειοψηφία νικά.

Ο νεόφυλος Έλληνας ταξιδεύει στην Ιταλία. Μπαρά στα έρεια του Κολοσσαίου:

— Καλά το λέγω πάντα εγώ. . . Όταν δεν έχει κανείς αρκετά χρήματα, δεν πρέπει να δοχίαν να χιζή.

νέου, τον παρέσυρε σπίτι της και θέλει κινδυνεύει κοκετταρία απέναντί του. Άλλ' όπως είπαμε ο Τζάκ ήτανε στην αθωότητά του, δεν έβλεπε τίποτα στην πράξη να πη στην Βέρα. Ήτανε τόσο και την αγαπούσε και την ήθελε την κάρη γυναίκα του.

Την στιγμή εκείνη μπήκε Μπανκρόφ.

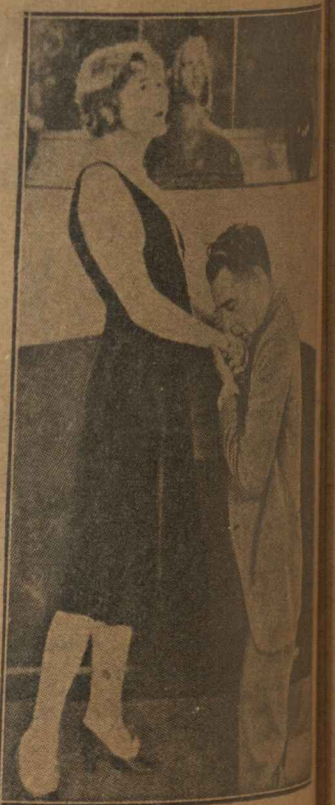
Ήτανε ένας πολύ θάνατος, ο οποίος δεν έβλεπε γάντι για να πάρει κάτι που δεν του έρεσε.

Λές και ήτανε κορμμένος στο σπίτι της Βέρας, για να ανακτήσει την στιγμή.

Όταν έφθανε, η Βέρα έβλεπε στάσι. Ο νέος την κοίταζε γοητευτικά, συνέβαινε και χωρίς να υπακούει τα ματα που του έκανε να αποσπασθή. Περιφρονητικό ύφος απέναντί του τον παρεκάλεσε να βγεί από το δωμάτιο. Αντιθέτως δικαιολογήθηκε με λόγια στον Μπανκρόφ.

— Είμαι ευχαριστημένη που είμαι είνε, πώς παρακαλώ να με απαλλάξουν τον τρελλόν αυτόν, ο οποίος μ' αγγίζει ώρα τώρα.

Ο Μπανκρόφ, ο οποίος δεν ήθελε

Η Ζάν Γκλες στον ρόλο της Βέρας Τζόν Τζάκ ως Ζάκ.

αυτά τα λόγια για να δράσει, όπως του νέου, είχε όμως να κάνει με τον θρωπο. Στην τομερή πάλη που έγινε των δύο ανδρών, ο Μπανκρόφ νίκησε.

Ο Τζάκ πήγε και κατέφυγε στο μυστικό σπίτι, που το αγαπούσε από την ηλικία του.

Η Βέρα άρισε να κατηγορεί τον Μπανκρόφ, φορομένη το σκάνδαλο που δολοφόρος, φορομένη την εσχάτη μορφή που την έκθεσε.

Άλλα εις το δικαστήριον, όπου ο Τζάκ και η δυστυχισμένη αυτή η Λοιδοθήκη της θέναν, ιδίως μετά το γνωστό γεγονός ότι η προσέβεια της Γαλλίας την εξώρισαν να πη την αλφειάνη της, δεν μπόρεσε να μη δηλώσει τα πρηνή αίσια του φόνου.

Ο Τζάκ ήθωθη. Βγήκε από το σπίτι κρατώντας από το μπράτσο της Βέρας και επέστρεψε πάλιν εις το σπίτι τους, το οποίο δεν έπρεπε να σκεφθήκε το πρώτο αυτό είχε δώσει η ζωή.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Είχα προλάβει σ' ένα οικογενειακό γεύμα να είχα ένα έντελ' ξεχωριστό χωριό, όπου έδιδετο προς τιμήν μιας εξυδακτούδας, η οποία εστάθη εις το εικοστόν πρώτον έτος της ηλικίας της, και οι γονείς της είχαν αποσταλεί να εορτάσουν το γεγονός.

Έγιναν προποσεί, μεγάλη ευθύμια επεκράτησε καθ' όλην την διάρκεια του γεύματος και όταν έφθανε η ώρα του μικρού καπνιστού, κάποιος ερώτησε την μικράν ποία ή η μεγαλύτερη της επιθυμία και πως έσκαπε να ικανοποιήσει τα της ζωής της.

Μια και μόνη είναι η επιθυμία μου, απήντησε η νεαρά επιστήμων (διότι εληγομένησα να είσαι πού ότι η χαριτωμένη εξαδελφούλα της).

— Όλα τα είπα, η Βέρα έβλεπε στάσι. Ο νέος την κοίταζε γοητευτικά, συνέβαινε και χωρίς να υπακούει τα ματα που του έκανε να αποσπασθή. Περιφρονητικό ύφος απέναντί του τον παρεκάλεσε να βγεί από το δωμάτιο. Αντιθέτως δικαιολογήθηκε με λόγια στον Μπανκρόφ.

— Είμαι ευχαριστημένη που είμαι είνε, πώς παρακαλώ να με απαλλάξουν τον τρελλόν αυτόν, ο οποίος μ' αγγίζει ώρα τώρα.

Ο Μπανκρόφ, ο οποίος δεν ήθελε

— Θέλετε να πείτε, με αυτό, δεσποίνις, ότι κοιμάστε να εργάζεστε;

— Καί θέλω! Έδωλεξα την χημείαν, διότι μου έρεσε, και δεν πιστεύω να φαντάζεστε ότι έκοψα τόσα χρήματα δια να τα πετάω δια μιας πάρο το δελφίνο μου και να επιδιώξω ένα πλούσιο γάμο. Δεν είμαι εναντίον του γάμου, αλλά ασφαλώς δεν θα δεχθώ ποτέ να συνδέσω τον βίον μου με ένα άνθρωπον που θα θέληση να με προτρέψη να εγκαταλείψω το επάγγελμά μου τόσο άραπτο. Η ελευθερία, κυρία, είναι ένα ανεκτίμητο αγαθό, αλλά η καλώς έννοια ελευθερία. Έκείνος άνθρωπος κατά την γνώμην μου δεν είναι ο άνθρωπος που ζει σύμφωνα με την καλή ιδιοκτησία του και παρασέρνεται από το ένα ή το άλλο περιστατικό, αλλά εκείνος που ζώντας διατεταγμένο ένα πρόγραμμα ζωής καταφύγει και το ακολουθεί πάντοτε, υποτασσόμενος σ' αυτός της ιδέας του αποφάσεις και εναντίον σ' αυτό πρόγραμμα ελεύθερος και ανεξάρτητος.

Πρώτο πιστεύω να προσθέσω ότι η εξαδελφούλα με τις τόσο ώρες ιδέες ανετάραξη και ενοχλήθη εις την Γαλλίαν. Τούτο χωρίς να θέλω να προσβάλω τον τόπον μας. Ε.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Στην αναστάσιον έφερε μια είδησις διασημότητας υπό της ραπτορίας της Άγγλις Λίλις.

Η είδησις αυτή έφερε εις γνώσιν των Άγγλων, ότι η Βασίλισσα θέλουσα να πολιτεία την γάμον, η οποία παρατηρείται κλεισμένης, όπως ένα τύπον φορέματος, ο οποίος θα ητο υποχρεωτικός δια κάθε κυρία που θα παρουσιάζεται εις επίσημους τελετάς της Αγγλίας.

Καθ' όσον ενοχλήθη, ο τύπος αυτός του φορέματος καθε άλλο παρά συμφωνεί με τας τάσεις της Μόδας, θα πρέπει δε να συμφωνήσει καθε Άγγλις που έχει την τιμή να άσπασται εις τα ανώτερα σπούματα.

Ο τύπος όμως των λόγων, η είδησις αυτή έφερε αναστάσιον, διότι, μολοντί εγκυκλοφρονόμος όπως έπιθυμία της Βασίλισσης, έπρεπε είναι ότι θα αποτελέσει νόμον δια της Άγγλιδας που φιλοδοξεί να διατηρήση την ακονιστήν της θέαν, ιδίως μετά το γνωστό γεγονός ότι η προσέβεια της Γαλλίας την εξώρισαν να πη την αλφειάνη της, δεν μπόρεσε να μη δηλώσει τα πρηνή αίσια του φόνου.

Ο Τζάκ ήθωθη. Βγήκε από το σπίτι κρατώντας από το μπράτσο της Βέρας και επέστρεψε πάλιν εις το σπίτι τους, το οποίο δεν έπρεπε να σκεφθήκε το πρώτο αυτό είχε δώσει η ζωή.

Το τελεστό γενικό απολείονται εις τας τάσεις της Άγγλικής Αύλης, επίσης η Βασίλισσα και τα διαφανή ύψιστα. Η της Βασίλισσης δεν περιορίζεται, προχωρεί και πού μετά τα μεταξωτά εσώρουχα τα από λινήν βατίσαν, να φθάση μέχρι του ση-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

μεϊού να επιθεωρή τί εσώρουχα φορούν οι κυρίες που παρουσιάζονται εις Αθήν, αλλά είναι γνωστόν ότι οι κυρίες της Αθήνης δια να τις είναι άρεστοί, φορούν πάντοτε λινά εσώρουχα.

Απαγορεύει επίσης η Βασίλισσα τα μεταξωτά ύφασματα την ημέραν, και τούτο φαίνεται δια να προστατεύη τους βιομηχάνους των μαλλίνων και λινών ύφασμάτων, οι οποίοι εανδύνεσαν να καταστραφούν με την τώσην χρυσιν μεταξωτών ύφασμάτων.

Καί τώρα μένει να ιδωμεν, ποία από τας

Δύο μοντελάκια της Ζαννί που ασφαλώς θα τυγχάνουν της βασιλικής εύνοιας.

δύο Μεγαλειότητες θα επαρκήσιν; Η Βασίλισσα της Άγγλίας ή η Μόδα; Παρλις Άγιος

Vivian Grey Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ποία είναι η σημερινή γυναίκα που δεν άσχολεύεται με τα σπό;

— Αν όα τίποτε περισσώτερον τουλάχιστον, όλες η γυναίκες παίζουν τένις ή γκολφ.

Τα σπό είναι η μαρία της εποχής, αλλά στή η μαρία είναι πολύ άρελτος, διότι μόνον καλὰ άποτελέσματα φέρει.

Εις την Εθρόσην η παλαιά των σπό είναι αφάνταστος. Πλην του τένις, το οποίο είναι το μάλλον διαδεδομένο σπό εις την Ελλάδα, υπάρχει ακόμη και το αυτοκίνητον, το κνήνη, ή εκδρομές, ή ιπασία, και ο άθλητισμός εν γενεί.

Υπάρχουν όμως μερικοί που διατείνονται ότι τα πολλά σπό έπιδουλεύονται την υγιάτητα και την κομψότητα της γυναίκας. Τό δόσον είναι, ότι εκείνο που βλέπτε είναι η κατάσταση, διότι δυναμώνουν ύπερ το όσον οι μύς και αυτό καταστρέφει την πλαστικότητα του σώματος. Οχι! ήτον όμως, όταν τα σπό συντελούν εις το να δώσουν εις το γυναικείον σωμα την ελγυσίαν και την κομψότητα που του χρειάζεται δια να λέγεται τέλειον.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Πολλά αναγνώστρια μου γράφουν ερωτάσαι διάφορα πράγματα, τα οποία περιστρέφονται περί εν και το αυτό θέμα: Πώς να φέρωνται μέσα εις ένα σαλόνι. Γράφω λοιπόν τα εξής σχετικώς με τας πληροφορίες που μου ζητούν.

Εις το σαλόνι πρέπει να φέρονται με ευγένειαν υπερβολικήν, αλλά συγχρόνως και με άφείλειαν, διότι η προσποίησις είναι το άνευταθιμώτερον πράγμα.

Η δουλία των πρέπει να παρουσιάζη ευστροφίαν πνεύματος χωρίς όμως να είναι στομφώδης και χωρίς να έχη εδοκειμικό ύφος.

Η κάθε κυρία που εμφανίζεται σ' ένα σαλόνι πρέπει να ξέρη ότι απ' αυτήν εξαρτάται η κερδισή την συμπάθειαν αυτών που θα συναντήση, και θα επιτύχη μόνον αν προσέχη την βίην συμπεριφοράν της και αν προσπαθή να είναι προς όλους ευχάριστη.

Κάποτε είναι άρεστοί κυριακίδια αυτό, αλλά μη λησμονώμεν ότι μια γυναίκα που θέλει να είναι κοσμική δεν μπορεί παρά να κούρζεται διαρκώς.

ΚΟΥζίΝΑ

Μ π ά μ ι ς Γ ι α χ ν ή. — Κόδοις της άρεσε από της μπαίρας, της δάσκει κατόπιν σε μια λεκάνη, της αλάτουμε και της βόρουμε με ζύδι. Αφού της άφωσμε μια ώρα της τηγανίζουμε σ' ένα βαθύ τηγάνι και της άραδιάζουμε σε μια κατσαρόλα. Κόδοις ένα κρεμμύδι φιλά, το καθαροδίζουμε με βούτυρο ή καλό λάδι, χύνουμε μέσα άρετη ντομάτα παραμένη, αλάτι, παπέρι και βόρουμε και της μπαίρας ως και μερικές γιομάτες άρετες. Σκεπάζουμε και αφήνουμε να βράσουν καλά χωρίς να άνακατεύουμε δια να μη λυώσουν.

ΒΑΛΛΗΠΟΛΙΤΕΙΑ

Χαίρετε μένην Κόρην. Άφού πρέπει να προτιμησέτε μεταξυ κατασκήνους και γυμνασίου, διαλέξετε το δεύτερον, έστω μένος δεν πρέπει να πολεμήσετε το πάθος όσο για της γραμμοδύας είναι η πρώτη φορά που ακουω παρόμοιον πράγμα και δεν είμαι εις θέσιν να σας δώσω καμψιαν συμβουλήν.

Μίαν Α π η λ ι σ τ ή ν. — Σας συστήνω για το καλό σας να διακόψετε κάθε σχέση, διότι απ' όσα εγκατάστα, ο νεύρος πονά την ώρα του.

Κ α ρ ο μ ε λ ί τ τ α ν. Θεσσαλονίκη. Η κοίμη που σας έσύστησεν η φίλη σας περιέχει οδονόγυρον. Σας συστήνω η Ροδαλίην Χίονα ή Χίονα Καζέλην και πούδαν Αε-κλαίο.

Α. Κ. Χ α ν ν ή. — Θα στοιχήσω περί τις 500 δραχμάς.

Σ τ έ λ γ ο υ λ α ν. — Στέλγω σχέδια.

Α π ο σ τ ρ α τ ο ν. Ένταθα. — Προτιμώ να χρησιμοποιήσετε Όντορον. Περί τα πέντε ήντι 40 δραχ. Δεν βλέπτε διόλου αν σταματήσετε σ' ένα-δύο μέση την επίδοξον.

Κ α λ α ρ ο υ ρ ε ι τ ι σ σ α ν. Ιωάννινα. — Έξακολουθεί η μόδα των κομμένων μαλλίων, αλλά όχι κομμένα άνδρικά. Για τα χείρα χρησιμοποιήστε ένα μύγμα από λεμόνι ένα φλιτζάνι, γλυκερίνη ένα φλιτζάνι και κοκκίαν άκρη ένα.

Ε. Κ α ρ ο υ. Π ε τ ρ ο π ο λ ι. — Χρησιμοποιήστε Ροδαλίην Χίονα και πούδαν Ούμπριαν.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Ο περίφημος ζωγράφος Γκαμισέ, βρισκόταν εκείνο το πρωί στο σταθμό του Μαρσιού. Ήταν μια θαυμασία ανοιξιάτικη μέρα, κι ο Γκαμισέ, σαν μποέμ που είχε παραμείνει στο δάθος, έκανε βόλτες στην πλατεία, απολαμβάνοντας την λιακάδα, και ρίχνοντας ποινηρές ματιές γεμάτες ικανοποίησης στις όμορφες γυναίκες που τόχαινε να περάσουν από κοντά του.

Ο ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

...Ενώ λοιπόν περπατούσε αδιάφορα, ένοιωσε ξαφνικά ένα μπράτσο να περνάει κάτω από το δικό του. Ο Γκαμισέ γύρισε απότομα. —Σείς, γιατρέ! ανέκραξε με έκπληξη. —Έγω βέβαια! "Αμ εκείνος ο πίνακας μου, πότε θα τελειώσω;..."

Ο Γκαμισέ θυμήθηκε τότε ότι ο γιατρός, του είχε πράγματι παραγγείλει, κατά την διάρκεια ενός χορού, τον περασμένο χειμώνα, ένα πίνακα για το σαλόνι του. Ο ζωγράφος όμως, αφού ενός λόγου της ώρας και του μέτρου όπου είχε γίνει αυτή η συζήτηση, αφού έστειρο λόγου της παροιμιώδους αφηρημάδας του γιατρού, δεν είχε δώσει και τότε σημασία στην παραγγελία του, και την είχε λησμονήσει. Δεν θυμόταν μάλιστα ακριβώς και τι επρόκειτο να παριστάνει ο πίνακας αυτός.

—Ναί, βέβαια... απήντησε στην τύχη. Τό έχω πάντοτε υπ' όφιν μου... Κάτι λουλούδια, δεν μου είχατε παραγγείλει να σάς ζωγραφίσω; —Ακριβώς! "Ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα!"

—Μόλις άνθισαν ή τριανταφυλλιές, ή πρώτη μου δουλειά θα είναι... —Ο κήπος της κλινικής που έχω στο Ρέιν είναι ολάνθιστος! Μιά που συναντηθήκαμε εδώ, στο σταθμό, δεν έρχεσθε μαζί μου;... Θα κόψετε όσα τριαντάφυλλα θέλετε, θα διαλέξετε μόνος σας τα μοντέλα σας, και κατόπιν θα γευματίσουμε μαζί... Έλθετε... Ο ζωγράφος έριξε μια ματιά στον καταγάλανο ουρανό και απήντησε: —Πάμε... Δεν έχω καμμία αντίρρηση. Και οι δύο άντρες, προχωρήσαν προς το εσωτερικό του σταθμού.

Όταν το αυτοκίνητον έφθασεν έξω από την κλινική, ο Γκαμισέ, αντικρίζοντας τους ψηλούς τοίχους που την τριγυρίζαν και που την κάλυπταν να μοιάζει λίγο με φυλακή, ένοιωσε ασυναίσθητως ένα ρίγος να περιτρέχει το σώμα του. Όταν όμως μπήκε μέσα στο πάρκο, ή κακή αυτή εντύπωση του διελύθη άμέσως. Φαντασθήτε έναν κήπον θαμναίο, γεμάτο από ανθισμένα λουλούδια, στο βάθος του οποίου ύψωνόταν μια χαριτωμένη έπαυλη, θαύμα αρχιτεκτονικής. Τίποτε δεν μαρτυρούσε τον προορισμό της έπαύλεως αυτής... Πώς ήτο δυνατό να φαντασθί κανείς ότι πίσω από τους λευκούς αυτούς τοίχους με τις πλούσιες περιπλοκάδες βρισκονταν κλεισμένα τὰ δυστυχέστερα όντα της γης, ότι τὸ τόσο περιποιημένο και ανθισμένο πάρκο είχε περιορισθεί για να κάνουν τον περιπάτο τους σ' αυτό οι διάφοροι τρελλοί; Γιατί ο δόκτωρ Ριγκώ, μαρινιώδης φιλανθής, είχε στο πάρκο του μια πλουσιωτάτη συλλογή από τριανταφυλλιές κάθε είδους. Και ο ζωγράφος σαν καλλιτέχνης που ήταν, ήξερε να εκτιμήση όλη την αξία κι' όλη την όμορφιά των σπανίων αυτών λουλουδιών.

Ο ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

—Μά τον Θεό! είπε γελώντας στον γιατρό. "Αν οι άσθενείς σας μπορούν να εφίσκωνται όλη μέρα μέσα σ' αυτόν τον παράδεισο, τους ζηλεύω και... λυπούμαι που δεν είμαι τρελλός και εγώ!..." —Δεν σάς τὸ εύχομαι αυτό... απήντησεν ο γιατρός κουνώντας μαλαγχορικά τὸ κεφάλι του. Νομίζετε βτι οι δυστυχείς ψυχοπαθείς είναι σέ θέσι να αντίληφθουν την ωραιότητα του περιβάλλοντος;... "Ας εινε... Τώρα όμως εινε ή ώρα που κάνω την πρωινή μου επίσκεψη στους θαλάμους... Είμαι αναγκασμένος, λοιπόν, να σάς αφήσω... Κόψατε βτι λουλούδια θέλετε... Τὸ μεσημέρι θα συναντηθούμε στο τραπέζι... Προσπαθείστε να ετοιμάσετε έναν πίνακα, αντίξον των μοντέλων που σάς παρουσίασα..."

Καί φωνάζοντας ένα φύλακα που τους ακολουθούσε εξ αποστάσεως, επρόθεσε: —Μπάμπια Ρομπινιέ, έπρόδωσε τον κύριο κι' άφισε τον να κόψει βτι λουλούδια θέλει... —Ο γιατρός όμως, εκτός της αφηρημάδας του, ήταν και πολύ νευρικός· ο συνεχής συγχρωτισμός του με τους διαφόρους άρρώστους του τού είχε μεταδώσει μια νευρική κατάσταση, ή οποία εξεδηλώνετο με διάφορα νευρικά «τίκ». Κ' έτσι, καθώς μιλούσε με διάφορα νευρικά, άσυναισθητα τού μισόκλεισε τὸ μάτι, κι' άμέσως έφυγε για τὴ δουλειά του, χωρίς να προσέξει στο παράξενο χαμόγελο που τού άπηύθυσε ο φύλακας...

Ο Γκαμισέ, μεθυμένος από την ευωδία της άνοιξης κι' απ' της τόσες όμορφιές που άπλώνονταν μπροστά του, έτρεξε σαν παιδί μες στα δρομάκια του κήπου, όρμώντας κάθε τόσο και κόβοντας, μ' επιφωνήματα ένθουςιασμού, κάθε τριαντάφυλλο που τού φαινόταν ότι θα στολίζει άπομη περισσότερο τον πίνακά του.

Ο φύλακας τον ακολουθούσε από κοντά, παρακολουθώντας με προσοχή και με ύποψια την κάθε κίνησή του. Ο καινούργιος αυτός «πελάτης» τού φαινόταν άρκετά παράξενος... Τὰ μάτια του είχαν δει τόσα και τόσα όσπερ δεν άπορούσε πλέον με τίποια... Πόσους άσθενείς είχε δει που τούς φέρναν οι συγγενείς τους υπό τύπον εξοχικού περιπάτου στην κλινική, και που ένφ στην αρχή φαινονταν πιο ήσυχτοι από τον καινούργιο, άπεδεικνύοντο κατόπιν επικίνδυντοι μανιακοί... —Όποιος τούς πρωτόβλεπε θα ήταν άδύνατο να φαντασθί ότι ήταν τρελλοί... Ναι, μά ο παμπόνηρος γέρο-Ρομπινιέ δεν την πάθαινε... Νά, ο νέος «πελάτης» π.χ... Μόνο από τον τρόπον με τον οποίον ώρμούσε πεηδώντας και ξεφωνίζοντας για να κόψει τα λουλούδια, θα καταλάβαινε άμέσως χωρίς τὸ νόημα που τού είχε κάνει ο γιατρός, ότι ήταν τρελλός...

Αυτά συλλογιζόταν ο φύλακας, ένφ ακολουθούσε ασθμαίνοντας τον νεαρό ζωγράφο. Έξαφνα όμως σταμάτησε. Ο Γκαμισέ είχε άπλωθει απότομα στη χλόη, και είχε άπλώσει γύρω του τα λουλούδια που είχε κόψει, αλλάζοντας τους, με μεγάλη νευρικήτητα, διαρκώς έσκι. —Αρχίζει φαίνεται να τον πιάει ή κρίσις... σκέφθηκε ο φύλακας. Ο Γκαμισέ, έν τῷ μεταξύ εξακολουθούσε την δουλειά του: προσπαθούσε να σχηματίσει

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ

Τσιγγάνες διαβατήριασες ή συλλογές ή [πλάνες, περνόν τὸ πολυχάλο τὸ ρέμμα της ζωής, και σὰ δρομάκια της χαρὰς γυνοῦνε σάν [ζητιάνες, τὸ λιτωμένο προσμένοντας της δόλιας μου [ψυχής. ...

Παλάι' άναστηλώνουνε, και δόξες ξανα- [ζύνε... Κ' όσων κατέλλες ζωτικές της θύμησης, [σκορπούν, μέσα σὰ ήλιόλουστα άμπελια για να δουνε [πὺς ή χαρὲς τὸς έρωτες σὸν τρυ- [γητό καλοῦν. ...

ΠΟΘΟΙ

Ένας νέος. Ένας νέος με μάτια όνειρο- [πὺλα και άπληνη, καθορμένους μαρὸς σὸ πα- [ρουσία της άνήλιαγής του κάμιας, σκέ- [πεται και λεί, μονολογώντας: —Αγ! εἶσι δάθελα να ζούσι! Θάθελα νάμου. να ελευθερος, μακριά απ' όλους, ένομένος με τὴ φύσι, σ' έναν όμορφο όνειρεμένο κάμπο, μ' ένα μεγάλο, πολὺ μεγάλο ποτάμι, παραφρασμένο με λεικές και λιτές· που σὰ ήμερα ήλιοθαλάσσια, αυτές να λουζώνται σάν όμορφες νυφούλες σὰ νερά του. ...

ΤΑΞΙΔΙ

Έαπελασμένος, με τὸν πόνο στην καρδιά, κάθουμαι και κοιτάζω απ' τ' άκρογιάλι κάποια βαρκούλα που κυλά νοσταλγικά σάν όνειρο, και σβίεται άγάλι-άγάλι. ...

Και στίς νύχτες — της νύχτες της χειμω- [νιάδας — που τὸ ποτάμι θα βουίζει άγρια κι' άπειλητικά, που ή όμορφος νυφούλες τρα- [γυμμένες θα κινούνται πάνω-κάτω, τάχα σαν κάποιον να γυροφέρνουνε κρυφά, ένῶ, δὴ στέ- [νωται σάν φάντασμα, μέσ' τὸν μαυισμένο στεγχείου την πὸ σκοτεινή μεριά και δὴ παλ- [ίν... δὴ παίζω σκοπούς χαμένον έρωτα, χα- [μένης εὐτυχίας.

Μ. ΒΟΥΛΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΛΠΙΔΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Πληγώθηκε ή ελπίδα μου, και πέφτει [ναρκωμένη, σάν τὸ πουλάκι π' άσπληχνο τὸ κυνηγὸ [τὸ δόλι τὸ χτύπησε, και σὰ κλαυιά τὰ δροσεροῦ [λια γέρνει, να στείλη την ψυχούλα του σὸ θείο άρα- [ξοδὸλι. ...

Ναρκώθηκε ή ελπίδα μου. Στῆς ζήσης [τὸ περδὸλι σ' άδικα φούντωσε μ' αὐγή, κι' έμεινα [θαμπωμένη απ' τὴ λαμπρή της τὴ θεωρία· μ' αλλοιμονό [μου, μ' όλη τὴ λάμψη της εσθύστηκε! — τὸ κόσμον [είμαισμένη!

Και τώρα πέφτουν τὰ φτερά τ' άστραφτε- [ρά της κάτω, σ' ένα δαδὸ άνατριχίασμα έσπεψε πὰ να [ζῇ. —Αχ! τ' άγγισμα τ' άπόκοσμο τὸ κρυβό [τὸυ θανάτου

ΕΥΧΕΣ

Τῆς άνοιξης μυρόντονα λουλούδια σὸ δρόμο σου να δροσίσουν να μαζεύουν· τ' άπόδωνα να σου ψέλνουνε τραγούδια· σὰ μονοπάτια της ζωής σου τὰ διαβαίνεις!

Τῆς άνοιξης ή χαρὲς να 'ρθοῦνε, άγαπημένη, σὸυ σπτιοῦ σου τὰ σαλόνια κι' άναπαυμένη μέσ' τὰ ρόδα να σε δροῦνε να τραγουδᾷς άντάμα με τ' άπόδωνα.

Τῆς άνοιξης ποτε τὸ πόνου να μὴ φτάση και τὸ κατῶφλι τὸυ σπτιοῦ σου να πατήση, της εὐτυχίας σου την όψη να σκάσει, τὸ γέλιο απ' τὰ χείλη σου να σδύση!

Τῆς άνοιξης ή άγάλα σάν τὸ κύμα της θαλάσσης δροῦ κλάει στη στεγριά γαλινεμένο έσσι και σὸ σὰ γρησεία να φτάσης, ξεκαπνισμένη από στρατι εὐτυχισμένο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΙΑΣΙΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΧΕΣ

Τῆς άνοιξης μυρόντονα λουλούδια σὸ δρόμο σου να δροσίσουν να μαζεύουν· τ' άπόδωνα να σου ψέλνουνε τραγούδια· σὰ μονοπάτια της ζωής σου τὰ διαβαίνεις!

Τῆς άνοιξης ή χαρὲς να 'ρθοῦνε, άγαπημένη, σὸυ σπτιοῦ σου τὰ σαλόνια κι' άναπαυμένη μέσ' τὰ ρόδα να σε δροῦνε να τραγουδᾷς άντάμα με τ' άπόδωνα.

Τῆς άνοιξης ποτε τὸ πόνου να μὴ φτάση και τὸ κατῶφλι τὸυ σπτιοῦ σου να πατήση, της εὐτυχίας σου την όψη να σκάσει, τὸ γέλιο απ' τὰ χείλη σου να σδύση!

Τῆς άνοιξης ή άγάλα σάν τὸ κύμα της θαλάσσης δροῦ κλάει στη στεγριά γαλινεμένο έσσι και σὸ σὰ γρησεία να φτάσης, ξεκαπνισμένη από στρατι εὐτυχισμένο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΙΑΣΙΟΣ

ΕΥΓΝΟΜΟΣΥΝΗ

Πόση χαρά σκορπίσαν στην ψυχή μου, ό- [ραῖε μου άγνωστε, ή γλυκιές έκείνες κι' ό- [μορφες ματιές σου, ποτε δεν θα τὸ μάθης. —Ο- [πως ποτε δεν θα μάθης άκόμα πὸς μου ξα- [νάδωσες χωρίς να τὸ νοήσης τὴ χαμένη πίστι μου στη ζωή, πὸς μ' έσωσες απ' τὰ φοιχτά σκοτάδια της άπελπισίας που με είχαν ορξει ή δύστυχες περιπέτειες της ζωής μου.

Αίωνα δὴ σ' εὐγνωμονῶ, όραῖε μου μι- [κροῦλη, για την καινούργια δόνησι που χάρι- [σες στη ζωή μου, με της δυναμωτικές αυτές σταγόνες τὸυ γλυκοῦ χαμογέλιου σου και της έπιμονης ματιᾶς σου.

Κι' αν ποτε ή τύχη θέλησι να σε ξαναδῶ, κάτω απ' τὰ μετωμένα έκείνα φυλλώματα, θ' άφήσω να νοήσης όλη την εὐγνω- [μοσύνη μου για τὸν καινούργιο δόνησι που άνοιξε σὰ κομμάτια μου δόνησι και στις χαμένες ελπίδες μου. —Ω ναί! δὴ σ' άφήσω να νοήσης όλη τὴ δροσιά της παιδικίας ψυ- [χῆς μου, κι' όλη την θαυμά συγκίνηση που μοίρεσε τὸ άπροσδόκητο αυτό ξύτημα τὸυ κόσμου που θαρρούσα για πάντα χαμένο.

MARIA ANTIOYANETTA

Μεταξὺ μας

να άλλο πὸ ένδιαφέρον και προσπατῶς πάντοτε να γράφετε στην καθαρώνουσα. Ποιήσις και καθαρώνουσα δεν ταίριαζουν. — Α. Κ. α. π. α. δ. α. ο. ν. — Η «Πρώτη άγάπη» διηγή- [σας, τὸ θέμα κοινότατο κι' ή διατύπωση πὸ κοινή άκόμα. — Π. Ρ. α. ν. ο. ν. — Α. Ζατάλληλο για τὸ «Εβδομάδι», στείλετε τὸ σὸ κανένα μαθη- [τικό περιοδικό. — Α. Γ. ε. ο. λ. ο. μ. α. τ. ο. ν. — Κάνετε και σεις τὸ ίδιο βασικό λάθος με δ- [λους τὸς νέους, δηλαδή κοιτάζετε να γράφε- [τε κάτι, χωρίς να σὰς ένδιαφέρει τίποτε άλλο παρὰ μὴ νευανική φιλοδοξία, να δῆτε τὸνομά σας δημοσιευμένο. Τὰ θέματά σας ΚΟΙΝΑ, ΚΟΙΝΟΤΑΤΑ· λείπει από παντοῦ και ή ελα- [χιστότερη πρωτοτυπία. Διορθώστε αυτό και

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΧΕΣ

Τῆς άνοιξης μυρόντονα λουλούδια σὸ δρόμο σου να δροσίσουν να μαζεύουν· τ' άπόδωνα να σου ψέλνουνε τραγούδια· σὰ μονοπάτια της ζωής σου τὰ διαβαίνεις!

Τῆς άνοιξης ή χαρὲς να 'ρθοῦνε, άγαπημένη, σὸυ σπτιοῦ σου τὰ σαλόνια κι' άναπαυμένη μέσ' τὰ ρόδα να σε δροῦνε να τραγουδᾷς άντάμα με τ' άπόδωνα.

Τῆς άνοιξης ποτε τὸ πόνου να μὴ φτάση και τὸ κατῶφλι τὸυ σπτιοῦ σου να πατήση, της εὐτυχίας σου την όψη να σκάσει, τὸ γέλιο απ' τὰ χείλη σου να σδύση!

Τῆς άνοιξης ή άγάλα σάν τὸ κύμα της θαλάσσης δροῦ κλάει στη στεγριά γαλινεμένο έσσι και σὸ σὰ γρησεία να φτάσης, ξεκαπνισμένη από στρατι εὐτυχισμένο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΑΙΑΣΙΟΣ

ΕΥΓΝΟΜΟΣΥΝΗ

Πόση χαρά σκορπίσαν στην ψυχή μου, ό- [ραῖε μου άγνωστε, ή γλυκιές έκείνες κι' ό- [μορφες ματιές σου, ποτε δεν θα τὸ μάθης. —Ο- [πως ποτε δεν θα μάθης άκόμα πὸς μου ξα- [νάδωσες χωρίς να τὸ νοήσης τὴ χαμένη πίστι μου στη ζωή, πὸς μ' έσωσες απ' τὰ φοιχτά σκοτάδια της άπελπισίας που με είχαν ορξει ή δύστυχες περιπέτειες της ζωής μου.

Αίωνα δὴ σ' εὐγνωμονῶ, όραῖε μου μι- [κροῦλη, για την καινούργια δόνησι που χάρι- [σες στη ζωή μου, με της δυναμωτικές αυτές σταγόνες τὸυ γλυκοῦ χαμογέλιου σου και της έπιμονης ματιᾶς σου.

Κι' αν ποτε ή τύχη θέλησι να σε ξαναδῶ, κάτω απ' τὰ μετωμένα έκείνα φυλλώματα, θ' άφήσω να νοήσης όλη την εὐγνω- [μοσύνη μου για τὸν καινούργιο δόνησι που άνοιξε σὰ κομμάτια μου δόνησι και στις χαμένες ελπίδες μου. —Ω ναί! δὴ σ' άφήσω να νοήσης όλη τὴ δροσιά της παιδικίας ψυ- [χῆς μου, κι' όλη την θαυμά συγκίνηση που μοίρεσε τὸ άπροσδόκητο αυτό ξύτημα τὸυ κόσμου που θαρρούσα για πάντα χαμένο.

MARIA ANTIOYANETTA

Μεταξὺ μας

να άλλο πὸ ένδιαφέρον και προσπατῶς πάντοτε να γράφετε στην καθαρώνουσα. Ποιήσις και καθαρώνουσα δεν ταίριαζουν. — Α. Κ. α. π. α. δ. α. ο. ν. — Η «Πρώτη άγάπη» διηγή- [σας, τὸ θέμα κοινότατο κι' ή διατύπωση πὸ κοινή άκόμα. — Π. Ρ. α. ν. ο. ν. — Α. Ζατάλληλο για τὸ «Εβδομάδι», στείλετε τὸ σὸ κανένα μαθη- [τικό περιοδικό. — Α. Γ. ε. ο. λ. ο. μ. α. τ. ο. ν. — Κάνετε και σεις τὸ ίδιο βασικό λάθος με δ- [λους τὸς νέους, δηλαδή κοιτάζετε να γράφε- [τε κάτι, χωρίς να σὰς ένδιαφέρει τίποτε άλλο παρὰ μὴ νευανική φιλοδοξία, να δῆτε τὸνομά σας δημοσιευμένο. Τὰ θέματά σας ΚΟΙΝΑ, ΚΟΙΝΟΤΑΤΑ· λείπει από παντοῦ και ή ελα- [χιστότερη πρωτοτυπία. Διορθώστε αυτό και

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά τῆς ἐβδομάδος

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΜΕΛΙΑΝ

Τὴν ἀπογευματινὴν ἐκείνην ὥραν, ἡ ὁδὸς Ἐρμού ἀντήχησεν ἀπὸ διάτορον γυναικείαν κραυγὴν:

— Ἀ! Παληάνθρωπε! Σὲ ἀνακαλύπτω ἐπὶ τέλους!

Ἡ οὕτω λαλοῦσα ὀνομάζετο Ὀλγα Σιδερούλου καὶ ἀπηθύνετο πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς Παντελῆν Λαζάρου, ὅστις ἀνῆρχετο εὐθύμως τὴν ὁδὸν προσφέρον τὸν βραχίονα εἰς νεάνίδα ἄλλην, Καμέλιαν Λαρίδου καλουμένην.

Ὁ κατακτητὴς ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἐγίνετο παρανόημα τοῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐξέπεμπον ἐκατέρωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο ἀντιζήλων. Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἐσκέφθη νὰ καλέσῃ τὸν πυροσβεστικὸν λόχον.

— Κυρία, εἶπε λίαν εὐγενῶς ἡ Καμέλια πρὸς τὴν Ὀλγαν. Θέλω νὰ σὰς ζητήσω μερικὰς ἐξηγήσεις σχετικὰς μετὰ τὸν κύριον ἀπὸ δῶ.

— Εὐχαρίστως. . . Ἀκολουθήστε με στὸ σπίτι μου, καὶ θὰ μάθετε τὰ πάντα. . .

Μετὰ μὲγαν τὸν ἀνακούφισιν ὁ Παντελῆς Λαζάρου παρηκολούθησε τὰ δύο θύματά του κάμπτοντα τὴν πρώτην γωνίαν πρὸς τὰ δεξιὰ.

Τὴν ἐπομένην ὁ κατακτητὴς ἔλαβε σημεῖωμα ἀπὸ τὴν Καμέλιαν, ἡ ὁποία τοῦ ὥριζε συνέντευξιν διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην στὸ σπίτι της, προσθέτουσα ὅτι ὁ μεταξὺ τῶν πάγος εἶχε θραυσθῇ ὑπὸ τῆς συγγνώμης, ἐκτελούσης ἐν προκειμένῳ χρεὴ παγοθραυστικοῦ. Ὁ ἐραστὴς ἀνύποπτος μετέβη στὸ ραντεβού, ἐκτύπησε τὸν κώδωνα τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης του καὶ εἰσῆλθον ἀπὸ τὴν καμαριέραν στὸ σαλόνι. Δὲν εἶχε προφθάσει ὅμως νὰ καθήσῃ, ὅταν ἡ θύρα τοῦ βάνους ἤνοιξεν αἰφνιδίως, καὶ ὤρμησαν ἐναντίον του αἱ δύο ἐρωμέναι του κρατοῦσαι σκουπόξυλα καὶ καταφέρουσαι αὐτὰ ἀλλεπαλλήλως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τὸ ξύλο ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς στιγμῆς κοθ' ἣν ὁ ἀτυχὴς ἐραστὴς ἔπεσεν εἰς τὸ πάτωμα ἡμιλίπθυμος. Τότε αἱ δύο ἀντιζήλοι, τὸν ἔπασσαν ἡ μία ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν σὺν ψάφῳ γατί.

Ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ ξυλοκοπηθεὶς συνῆλθε, ἤρχισε φιλοσοφῶν καὶ σκεπτόμενος ὅτι, τὸ νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ χεῖρα δύο γυναικῶν μαζί με μερικὰς μπασιουνιέρας, εἶναι πράγμα ἀπολύτως εὐχάριστον. Ἀλλὰ μολονότι εὐχάριστον, τὸ κατήγγειλεν εἰς τὸ πλησίον ἀστυνομικὸν τμήμα.

ΧΑΙΡ.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

(Εὐδύνεται ὁ γράφων)

Ἄλλ' ὅλοι θὰ γνωρίζετε πὼς τοῦ ἀνδρὸς τὸν κοχλασμόν τὸν σβύνουν παραχρῆμα τῆς γυναικὸς τὰ δάκρυα καὶ ἓνα μόνον ῥῆμα: Τὸ «σ' ἀγαπῶ», λεγόμενον Πολὺ σιγά, σι' αὐτὴ. Ὁ Τάκης ἐσηκώθη. Σηκώθηκε καὶ αὐτὴ. Ἐμῆλκεν σ' ἓνα ταξί. Πού, γρήγορο σὺν σφαίρα, τοὺς ἔφερε ἐντὸς λεπτῶν Σὲ κάποια γκαρσονιέρα. Κατῆλθε αὐτὸς ἱπποτικῶς Δίδων τὴν χεῖρα του σ' αὐτὴν. Ἦτις ἐπήδησε δειλὰ. Μετὰ χάριν θαυμαστήν: — «Θὰ ποῦμε μόνον ἓνα λέκρο», τῆς εἶπε καὶ ἀδελφόνως.

Κομπολὸν γεγονότων
Μ' ἔννοια σόβαρωιάτη
Κάποτε πηγὴ γελῶων
Κάποτε ... χωρὶς ἄλατι!

Τῆς Ἑργασίας ὑπουργός
Ἐγινε στὴν Ἀγγλίαν
Μία γυναῖκα καὶ αὐτὸ
Συνεζητήθη λίαν.
Κι' εἶπαν πολλοὶ πὼς ἡ γυνὴ
Εἶναι καλὴ καὶ ἐπαρκὴς
Τῆς Ἑργασίας ὑπουργός,
Μά. . . τῆς ἐρωτικῆς!

Ἐξοπλισμοὶ ἀγγέλλονται
Εἰς τὴν Τουρκίαν. καὶ ὅλοι
Ριγοῦν καὶ τρέμουν σύγκορμοι
— Ναύσταθμοι, φρούρια, μῶλοι...—
Μὰ τὸν ἑλληνικόν, Κεμάλ,
ἐξοπλισμὸν δὲν εἶδες:
Εἰς τῆς Γλυφάδας τὰ μπαϊν-μίζι
Πόσα Γιαβούζ καὶ ὀδίδες! . . .

Εἰς

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ

Ὁ συνήγορος. — Κύριοι δικασταί, πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἡλιθία. . .

Ὁ Πρόεδρος. — Αὐτὴ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς δικαιολογία, κύριε συνήγορε. Οἱ ἡλίθιοι εἶναι ἄνθρωποι σὺν καὶ μένα, καὶ σὺν καὶ σὰς. . .

Ἐκείνη ἔνευσε χαμαί.
Ἐκείνος ἐπὶ δρόμῳ
Τὴν κλείδα τοῦ στήν κλειδαριά
Ἐφήρμοσε καὶ εὐθὺς
Αὐτὴ τὸν ἠκολούθησε εὐκλειδῆς.
Ἐστράφη ὁ Τάκης τὸ νοῦμτι
Τοῦ ηλεκτροκρού καὶ φῶς
Κατέκλυσε τὸν διάδρομον.
Ἀλλὰ πολὺ σοφῶς
Ἡ νεαρὰ ἀπέσπρωξε
Τῶν φώτων τὴν πλημμύραν
Κ' εἰσῆλθε εἰς μίαν θύραν,
Ποῦ ὠδηγοῦσε εἰς μαλακὸν
Καὶ νοχελὲς ντιβάνι.
Μετὰ λαοὶ ἓνα σοφὸ
— Σχεδὸν ὡς τὸ ταβάνι.
Μὰ μὴ τις ἔπεσε σ' αὐτὸ
Καμνίσαντα τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἦκουσε στενάγμους
Κ' ἔπασσε διὰ ποδάρια
Ἀνδρός! «Βοήθεια Τάκη μου»
Ἀνέκραξε μετὰ φρίκη.
Ὁ Τάκης ἔτρεξε κοντὰ

Ἀθηναϊκὴς σιλουέττες

Νίκος Β.

Χρηματιστὴς πολυάσχολος καὶ πᾶσι
Εἶναι χοντρος — τρέφει κοιλίαν ἐν τῇ
τῶμα. . . — μιλαὶ καὶ χαίρειν
πιστικὰ καὶ συχνάζει στὰ μέρη τοῦ
στηρίου ξεσκονώματος καὶ στοῦ Παντοῦ
βράδνα. . . σκονοφρονέει! Ἐγὼ καὶ
γάλη ιδέα γιὰ τὸν ἐαυτὸν καὶ γιὰ τὸν
μῖξε πὼς κάθε κορίτσι ποὺ γνωρίζῃ
τεύεται. Διαρκῶς παραπονεῖται ὅτι
ἀνταλλάξ-μα, στὴς κοῦρες, στὴν πιάτ-
πο! τὸ κάνει γιὰ νὰ τοῦ ποῖνε πὼς καὶ
ἀλλοῦ. . .

Θὰ τοῦ θυμίσουμε μὰ παλὰ τὸν ἀν-
τικὴ ἱστορία, εἶσαι, γὰ νὰ προαίτιον
νιες καὶ θυμοὺς μετὰ τῆς ταρινῆς τῆς
σεις: Θυμᾶται μὰ λευκὰ μετὰ τῆς
— κάποια ἀποκρηά. . . — ποῦρε
ριτωμένο κεφάλαια κάποιας γοητευτικῆς
παντοῦ; Θυμᾶται τὰ μυσόλογα ἐν τῇ
πάνω σ' ἓνα ντιβάνι, διπλὰ σ' ἓνα
ποὺ ἀντηχοῦσε ἀπὸ γέλια καὶ ἦσαν
νου; . . . Θυμᾶται κάποιας ὑποσχέσεως
κάποια ἀπογέματα στὰ Πατήσια, κάποια
— Ἀς μὴν προχωρήσουμε. . . ὅτι
ἀναμώχλευσις παλαιῶν παθῶν. Καὶ πᾶσι
τόσο τῇ συμφιλίσει . . .

TO MONDIA

Στίχοι

Ἦν ἡμέραν
Ἐγὼ τοῦ βασιλῆα χεῖλιν σου ἓνα ὄμμα
Καὶ 1400 ἔσαν μὰ ἦσαν δίδω. . .
Μετὰ κυριολέκ' ἀνῆλθε ὁ μολογῶν
— Ἦν τὰ βασιλῆα Χριστοῦ καὶ Παντοῦ
Διατὶ μετὰ
— ὁ Δουδὸς
Καὶ ἀνέρε ἡ νύ
— ἀνέρε ἡ νύ
Τῇ ῥέμω τῇ
Στὸ καὶ καὶ σ' ἀπαῖσα μετὰ τὸ πᾶν
Καὶ τὴν κλέβ
— αἰσθῆν
Δουδοβί
Παῖς ἀπάντη
Τῇ γὰρ ὡς σου μὰ γὰ δὲς μετὰ
Μ' ὑπὸ ἑν
— Ἐάν σ' αὐτοὺς μετὰ μὰ φωνή
— τῇ
Τῇ τῆς πὰ τώρα ἔχει χεῖρ
— Ἦν
— Ἦν
Ο ΕΠΙ-ΚΑΡΠΟΣ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΩΦΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΩΤΩΝ

Ὁ διακεκομμένος γάλλος ὠτολόγος
H. Daumas, ἐν εἰδικῇ μελέτῃ αὐτοῦ
τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ νεο-
μάκου Αcoégéno! M.motannep.
ὁποῖον παρασκευάζουν τὰ ἐν Αὐστρίᾳ
Γαλλίας ἐργαστήρια Alfred Chauvin
φαρμάκον τοῦτον θεραπεύονται
βοὶ οἱ ὕλιγγοι καὶ ἡ κωφότης,
παρουσιάζονται εἰς τοὺς
ποικίλλας μορφὰς καὶ αἰτίαι
τοῦ μέχρι τοῦδε ὡς ἀνίατοι
εἶναι ὅτι θεραπεύονται διὰ
δικότητος ὡς τοῦτο ἀπεδ-
πειραμάτων ἐπὶ διαφόρων